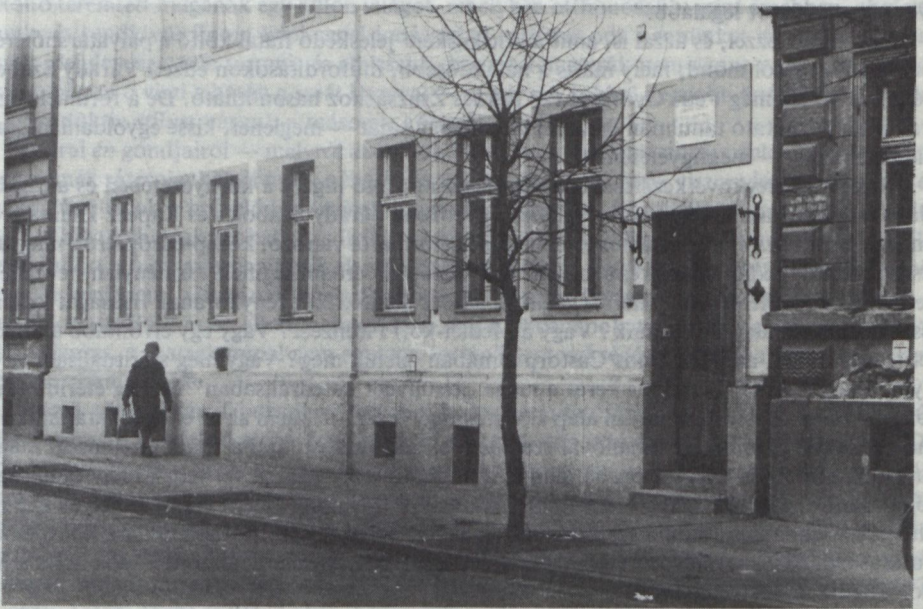

arra, hogy költőiesítse azt, amit úgysis lehetetlen, de nem is vonul ki a tények birodalmából a vágyakéba”. Hanem : a hétköznapi élet közönséges tényei lesznek a vers anyaga, s a költő innen rugaszkodik el, de ide is tér vissza; groteskségének az a titka, hogy — mint Dérczy mondja — „váratlanul, már-már gorombán rántja vissza az egészet a földre”, a „mindennapok vulgaritásába”.

Ha igaz, hogy az új költőraj legáltalánosabb jellemzője az ironikus humor — márpedig ez így van —, akkor az is igaz, hogy ez a költőraj máris megtalálta magának a törekvéseire tökéletesen ráhangolódni képes előadóművészt, Vallai Péter személyében. Az ő versmondásában hallgatva Parti Nagy verseit, pontosan érezni lehetett azt a teljesen újraértékelt heinei mozzanatot, hogy a költő romantikus hangulatba, hogy ne mondjam: lírai szférába csalogat vagy emel minket, s aztán, mint Dérczy mondja, visszaránt a földre, hogy sokkal józanabbak legyünk, mint annak előtte. Aki így tud játszani versbefogadói érzékenységünkkel, aki ennyire stílusmanírok nélkül képes fölkelteni a „költőiesség” hangulatát, hogy azután ezt lerombolván, világunk valódi természetére ráébredsen bennünket, azt kész költőnek kell tekintenünk. S ezt — megbecsülhetjük.

Végezetül azt szeretném kérni az elsőkönyves költőktől: higgyék el, én legalább tizenöt-ször annyit tanultam tőlük, mint amennyit ők tanulhattak az én szavaimból. Egyetlen tanácsot mégis próbáljanak tőlem elfogadni. Ha netán váratlanul elmúlna mögöttük a groteszk dívatja, és ismét látogatni kezdené őket Melpomené, a tragikus múza — a humorukat akkor veszítsék el.

Szerencsés folytatást mindenüknek.

JUHÁSZ GYULA LAKÓHÁZA